

ного будинку – приміщення загального користування (у тому числі допоміжні приміщення), несучі, огорожувальні та несуче – огорожувальні конструкції будинку, механічне, електричне, сантехнічне та інше обладнання всередині або за межами будинку, яке обслуговує більше одного житлового будинку або нежитлового приміщення, а також будівлі і споруди, які призначені для задоволення потреб співвласників багатоквартирного будинку та розташовані на прибудинковій території, а також права на земельну ділянку, на якій розташовані багатоквартирний будинок і належні до нього будівлі та споруди і його прибудинкова територія, кошти об'єднання».

Список використаних джерел:

1. Про об'єднання співвласників багатоквартирного будинку: Закон від 29.11.2001 № 2866-III // «Законодавство України» / ВР України. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2866-14/ed20011129> (дата звернення: 23.10.2018).

2. Про особливості здійснення права власності у багатоквартирному будинку: Закон від 14.05.2015 № 417-VIII // «Законодавство України» / ВР України. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/417-19/paran143#n143> (дата звернення: 23.10.2018).

3. Цивільний кодекс України: Закон від 16.01.2003 № 435-IV // «Законодавство України» / ВР України. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/ru/435-15/ed20030116> (дата звернення: 23.10.2018).

Сабура С.О.

аспірант,

Національний університет «Одеська юридична академія»

МЕЖІ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВА НА ТВОРЧІСТЬ

Актуальність теми не викликає сумнівів, адже творча інтелектуальна діяльність є однією з рушійних сил розвитку цивілізації, умов життя, засобів його поліпшення, а без визначення меж реалізації цієї діяльності, неможливо визначити способи і межі

її захисту, адже право на захист в будь-якій сфері виконує одне із найважливіших функцій, закріплених Конституцією України.

У ст. 54 Конституція України проголошує, що «громадянам гарантується свобода літературної, художньої, наукової і технічної творчості, захист інтелектуальної власності, їхніх авторських прав, моральних і матеріальних інтересів, що виникають у зв'язку з різними видами інтелектуальної діяльності».

Але Конституція України не деталізує саме межі реалізації права на творчість. Цю функцію мають виконувати інші законодавчі акти: кодекси, закони та підзаконні акти.

Якщо звернутися до Цивільного кодексу України, то п. 4 ст. 13 закріплює, що «при здійсненні цивільних прав особа повинна додержуватися моральних засад суспільства».

Цікаво визначити, що механізм реалізації суб'єктивного права на творчість деякі правознавці визначають як відносно відокремлену сукупність конституційних елементів, за допомогою яких в умовах додержання законності, з позицій гуманізму і соціальної справедливості кожною людиною і громадянином України здійснюються його конституційні можливості, знешкоджуються ті негативні умови, що можуть завдати шкоди практичному втіленню можливого в повсякденне життя [1, с. 219].

«Межа права – це усі ті можливості, які особа здатна для себе набути і зв'язку із юридичним закріпленням її природних прав... Ознаки, яким повинен відповідати об'єкт авторського права:

1. Творчий характер твору.
2. Вираження в об'єктивній формі.

Відсутність одного з критеріїв не дозволяє говорити про існування твору, як об'єкта авторського права, а відповідно і самого права.

Щодо першого критерію, то варто погодитись з існуючою в науці позицією, що творчість – це суб'єктивний критерій, і загальної згоди щодо нього дійти поки що не вдалось (професор Суханов). Тому на практиці він зводиться до встановлення факту самостійного створення результату інтелектуальної діяльності. Іншими словами, творчою, за загальним правилом, вважається будь-яка розумова

діяльність, і результат цієї діяльності охороняється авторським правом, якщо не доведено, що він є наслідком прямого копіювання, а іншими словами – плагіату.

Щодо об'єктивної форми твору, то вона може бути усною, письмовою, у вигляді звуко- чи відеозапису, зображення, об'ємно-просторовою тощо. Зважаючи на те, що розвиток науки і техніки породжує все нові форми вираження твору, то перелік таких форм у чинному законодавстві не є вичерпним» [2].

Так, наприклад, відповідно до п. 2 ст. 16 Закону України «Про авторське право і суміжні права» «виключне майнове право на службовий твір належить роботодавцю, якщо інше не передбачено трудовим договором (контрактом) та (або) цивільно-правовим договором між автором і роботодавцем».

Згідно п. 3 ст. 17 Закону України «Про авторське право і суміжні права» «автори, твори яких увійшли як складова частина до аудіовізуального твору (як тих, що існували раніше, так і створених у процесі роботи над аудіовізуальним твором), зберігають авторське право кожний на свій твір і можуть самостійно використовувати його незалежно від аудіовізуального твору в цілому, якщо договором з організацією, що здійснює виробництво аудіовізуального твору, чи з продюсером аудіовізуального твору не передбачено інше».

Цікаво буде звернутися до а. 3 ст. 2 Закону України «Про захист суспільної моралі», де закріплено, що «забороняються виробництво та розповсюдження продукції, яка:

- пропагує війну, національну та релігійну ворожнечу, зміну шляхом насильства конституційного ладу або територіальної цілісності України;

- пропагує фашизм та неофашизм;

- принижує або ображає націю чи особистість за національною ознакою;

- пропагує бузувірство, блюзнірство, неповагу до національних і релігійних святинь;

- принижує особистість, є проявом знущання з приводу фізичних вад (каліцтва), з душевнохворих, літніх людей;

пропагує невігластво, неповагу до батьків;
пропагує наркоманію, токсикоманію, алкоголізм, тютюнопаління та інші шкідливі звички».

«Як правило, вільне використання твору одночасно є межею і ще для одного майнового права – права на авторську винагороду. Єдиний виняток з цього правила встановлюється ч. 2 ст. 25 вищезазначеного Закону, згідно з якою допускається вільне відтворення творів і виконань, зафіксованих у фонограмах, відеограмах, їх примірниках, у домашніх умовах і виключно в особистих цілях або для звичайного кола сім'ї, або близьких знайомих цієї сім'ї без дозволу автора, але з виплатою винагороди. У такому випадку виплата винагороди особам, які мають авторське право, здійснюється у формі відрахувань (відсотків) від вартості обладнання І (або) матеріальних носіїв виробниками та (або) імпортерами обладнання і матеріальних носіїв, із застосуванням яких можна здійснити відтворення виключно в особистих цілях у домашніх умовах творів, зафіксованих у фонограмах і відеограмах. У всіх інших випадках вільного використання автор позбавляється права на авторську винагороду» [2].

Для чого необхідне подібне встановлення меж реалізації авторських прав?

Перш за все, це важливо для встановлення відповідальності за порушення тих чи інших майнових чи немайнових прав авторів. Таких як, наприклад, права на зазначення автора, право на ім'я, право на цілісність твору, право на використання твору та інші права.

Наприклад, ч. 1 ст. 142 Кримінального кодексу України закріплює відповідальність за незаконне проведення медико-біологічних, психологічних або інших дослідів над людиною, якщо це створювало небезпеку для її життя чи здоров'я.

Підсумовуючи все вищезазначене, варто ще раз наголосити, що свобода творчості не є абсолютним критерієм та право. Творчі процеси можуть підлягати обмеженням та відповідальність за порушення цих обмежень може настати як за цивільним та і за кримінальним законодавством України.

Список використаних джерел:

1. Колодій А. М. Права людини і громадянина в Україні: навч. посіб. / А. М. Колодій, А. Ю. Олійник. – К.: Юрінком Інтер, 2003.
2. Андрій Нижний Юридичний вісник України від 28 лютого – 5 березня 2004 р. № 9. Режим доступу: <https://pro.zakon-i-normativ.info/index.php/component/lica/?href=0&view=text&base=1&id=191393&menu=298985>.

Устименко А.В.

студентка,

Криворізький факультет

Національного університету «Одеська юридична академія»

Науковий керівник: Олюха В.Г.

доктор юридичних наук, доцент,

провідний науковий співробітник,

Інститут економіко-правових досліджень

Національної академії наук України

ВПРОВАДЖЕННЯ ІНСТИТУТУ ЕЛЕКТРОННОГО ПРАВОСУДДЯ В УКРАЇНІ

Інформаційний розвиток суспільства кидає виклик застарілим формам організації державного управління. На зміну документарній формі урядування приходить електронна. Здебільшого, термін «електронне урядування» розуміється вченими однаково. Так, С. В. Дзюба вважає, що електронне урядування – це оптимізація процесу надання адміністративно-соціальних послуг, політичної участі громадян у державній розбудові шляхом зміни внутрішніх і зовнішніх відносин за допомогою технічних засобів, Інтернету та сучасних засобів масової інформації [1, с. 23]. Демковою М. С. електронне урядування розуміється як ефективна технологія, яка спрощує та полегшує спілкування громадян, бізнес-структур і органів влади на будь-яких рівнях і в усіх сферах [2].

Більш ширше поняття наводить В. М. Бабаєв, та розуміє електронне урядування як форму організації державного управління, яка сприяє підвищенню ефективності, відкритості та прозорості